

Vyhodnocení průběhu za první pololetí 2020 (tutoři)

Souhrn odpovědí tutorů – Krásná Lípa, Mikulášovice (2 KA), Varnsdorf (2 KA), Velký Šenov, Rumburk (2 KA), Staré Křečany.

- **Počet přihlášených účastníků**
údaj podle třídních knih – celkem 177 pravidelně docházejících, cca 25 příležitostně
- **Důvod docházky do KA**
 - Špatný prospěch, na žádost učitelů a rodičů.
 - Z velké většiny pocházejí děti navštěvující KA ze sociálně málo podnětného prostředí. Většinou se jedná o děti s průměrným, až podprůměrným prospěchem. Měly velmi špatnou domácí přípravu, nenosily úkoly, velmi často chyběly na výuce v ZŠ.
 - Do KA chodí děti z více důvodů: 1. doporučí jim to pedagog, protože domácí příprava není dostatečná, dítě nechodí připravené, nenosí domácí úkoly. 2. nemají žádné výukové problémy, chtějí si udělat domácí úkol s kamarády a odpoledne mít doma volný čas. 3. Dítě si chce plnit domácí úkoly, ale rodiče učivo neovládají, vyhledávají titora, protože jim poradí, zkontroluje správnost úkolu.
 - Většinou děti chodí na doporučení třídní učitelky, z důvodu neodevzdávání domácích úkolů, ale i obliba Kočičí akademie, myslím, hlavně díky přátelskému prostředí.
 - Důvodem docházky do KA je pomalé tempo a pochopení nově probraného učiva, špatné čtení.
 - Doučování a docvičování, dopracovávání chybějících úloh, rozšiřující učivo pro šikovné, zábavné učení – řešení záhad a hlavolamů, pokročilejší práce s textem; náročnější výtvarné techniky, práce na PC apod.
 - Některé děti chodí do KA kvůli horšímu prospěchu, některé potřebují motivovat a některé děti prostě jen chtějí.
- **Máte v Kočičí akademii stanovená pravidla? Tvořili jste je společně s dětmi? Došlo v průběhu roku k jejich změně? Respektují je děti? Co se vám osvědčilo, aby pravidla fungovala?**
 - S dětmi jsme společně stanovili pravidla, která jsme vyvěsili na nástěnku. Pravidla děti vždy respektovaly.
 - Pravidla u dětí, které z domova nejsou k pravidlům příliš vychovávány, jsou jedním z faktorů, bez kterého by KA nemohla fungovat. Po počátečních malých nezdarech se nám podařilo, díky tomu, že se na pravidlech děti aktivně podílely, vytýčit přijatelné „mantinely“ v kterých program KA probíhá. Děti mají „mantinely“ v oblibě, protože jim to umožňuje snadnou orientaci při práci a zábavě.
 - Pravidla máme stanovená ústně. V podstatě naším požadavkem je nejdříve si splnit úkol a nerušit ostatní. Pravidla sepsaná nemáme, spíše tyto naše požadavky opakujeme při porušení a opakovaně vysvětlujeme, proč jsou pro nás důležitá. Děti

pravidla většinou dodržují, protože pokud je poruší a nerespektují ani tutora, odcházejí ten den po napomenutí hned domů.

- V KA se snažím s dětmi komunikovat kamarádským přístupem. Začínáme vždy povídáním a postupně se dostaneme k učivu. S dětmi hraju i spoustu her, protože někteří v 10 letech nevědí, co je Člověče, nezlob se.
 - Naše KA je vlastně pokračování výuky v uvolněnější formě; děti jsou zvyklé na určitý řád, pravidla – pomáhaly je spoluvytvořit v průběhu školního roku na základě řešení různých vzniklých situací – přesvědčily se o tom, že pravidla je dobré dodržovat a tak vlastně předcházet krizovým, až nebezpečným, jevům... Dodržováním pravidel k všeobecné pohodě!
 - Ano, pravidla máme. Spolu s dětmi jsme si je určili. A děti je dodržují. Osvědčila se nám pozitivní motivace.
- **Máte začátek práce spojen s nějakým rituálem (nejdřív hra, povídání...)?**
 - Konverzace s dětmi o průběhu dne ve škole. Povídání o jejich starostech či starostech.
 - Vzhledem k tomu, že děti přicházejí průběžně (podle toho, kdy jim končí výuka, soustředíme se na „rituál – jako doma“ – Co bylo ve škole? Co se mi povedlo, co nepovedlo, jak jsem si popovídal s paní učitelkou, kdo mě udělal radost, kdo mě naštvál. Děti si nejdříve individuálně s tutoru udělají potřebné věci do školy a pak mají možnost si v herně zahrát (ale nerušit) stolní hry, karty, kreslit si anebo si jen povídat. Děti, pro které si nechodí rodiče, mohou, po domluvě, odcházet domů.
 - Nejdříve přicházejí děti z 1. nebo 2. třídy. Než skončí ostatní ročníky, máme málo dětí, kterým se můžeme věnovat individuálně a navíc máme čas na povídání o tom, co se jim dařilo a nedařilo ve škole, co plánují na volné dny, jaký byl oběd, rozebíráme momentální špatnou náladu, co je příčinou a jak lze řešit.
 - Vždy se seznámíme s připraveným plánem práce, dodržujeme rituály – povídáme si, radostně pracujeme, uklidíme ve třídě, dostaneme bonbon na cestu z KA...
 - Nejdříve si povídáme, kdo jaký měl den, co se komu povedlo. Děti i samy chodí a říkají, s čím by potřebovaly pomoci.
 - **Dařilo se eliminovat rušivé vlivy (hluk, ostatní děti, ruch venku...)?**
 - Ano.
 - Klubovna je umístěna nad školní jídelnou, takže ruch je zde prakticky pořád. Myslíme si však, že na průběh KA nemá nějak zásadní vliv.
 - Některé děti je potřeba opakovaně napomínat, že potřebujeme na soustředění klid, chceme, aby byly děti k sobě ohleduplné. Na druhou stranu chápeme, že se děti potřebují po výuce uvolnit, chvíli relaxovat.
 - Ano, děti si beru buď samostatně, nebo v menších skupinkách
 - S rušivými vlivy z venku nemáme problém, setkáváme se většinou rozdělení do dvou skupinek – pohoda, klid na práci i akčnější projevy...
 - **Jsou děti motivované k vypracování domácích úkolů? Zapojují se děti aktivně do činností? Co je důvodem (obava před trestem, smysl pro povinnost, obliba Kočičí akademie...)?**
 - Zlepšení prospěchu.

- Zvýšení sebevědomí, radost pro rodiče a učitele.
- Motivace je založena na mnoha faktorech. Tím nejdůležitějším je dobrovolnost. Samozřejmě, že zde jsou velmi důležité stimuly – rodič, učitel, tutor. Snažíme se motivovat děti k úspěchu (i kdyby to byla jen maličkost). Odpadá pak stres z otázek: Jak to, že nemáš úkol? Proč nemáš udělané pracovní listy? Ty ses tu násobilku zase nenaučil! Tu básničku jsi měl umět už minulý týden!
- Máme pořád plno – takže se v KA dětem asi líbí.
- Dětem se do úkolů někdy nechce, protože už jsou po vyučování unavené. Úkoly jsou často dlouhé, trvají i 45 minut. Děti převážně nemají v oblíbenosti čtení, přemlouvají, že si úkoly dodělají doma. Zpětně jsme ale zjistili, že úkoly doma neudělají. Paní učitelka se potom zlobí.
- Děti vědí, že si jdou vypracovat domácí úkol, proto není ani moc potřeba motivovat.
- Domácí úkoly vypracovávají rádi. Ve škole mají větší chuť k práci, protože se jim věnují a děláme je spolu. Doma se dětem většinou nikdo nevěnuje, proto nemají úkoly hotové z domova.
- V KA děti spokojené. I vyložení nemluvové se rádi vyjadřují.
- Děti chodí rády, jsou rády za každou pomoc. A tím, že máme více času, než v běžných hodinách ve škole, máme i více času na povídání si a poznávání se.
- **Používali jste názorné či netradiční vyučovací pomůcky? Jaké?**
 - NE
 - Mnoho didaktických pomůcek si vyrábíme sami, mnohdy pomohou učitelé a v neposlední řadě si můžeme pomůcky kupovat z fondů SI. Nejdůležitějšími pomůckami jsou jednoduché logické hry v matematice a českém jazyce. Snažíme se těmito hrami děti nenásilně učit porozumění problémům, se kterými si nevědí rady, nebo jim nerozumí.
 - Snažíme se hodně používat názor. U počítání máme papírové mince, aby si děti dovedly představit sčítání a odečítání přes desítku. To je naším cílem – vytvořit si a sdílet vlastní vyučovací pomůcky, které by nám pomohly učit jinou cestou, když děti učivu ze školy nerozumí.
 - Občas si něco vymyslíme během učení, co se zrovna hodí – používáme věci kolem nás, hry, pohyb.
 - Používáme spoustu deskových her a logopedických pomůcek.
 - Používám všechny dostupné pomůcky, kterými škola disponuje – od obrázků, přes modely, tabulky Logico piccolo, tabulky Lúk, deskové didaktické hry, čtecí tabulky; karty s písmeny, slabikami, slovy; tabuli, magnetickou tabuli, IT tabuli, PC, počítač, číselné osy, makety peněz, drobné předměty k manipulaci, bzučáky, chřestidla, hračky...
 - Ano, dělali jsme různé pokusy na procvičování měrných jednotek. A jiné.
- **Objevily se u dětí někdy známky přetížení (bolest hlavy, břicha, zvýšená únava...)?**
 - NE
 - Ne. Hlavní důvod vidíme v tom, že děti nemusí pracovat pod časovým stresem.
 - Zvýšená únava se objevuje, někdy hned po příchodu, je to spíš nechůť pokračovat ve školní práci.
 - NE

- Někdy jsou dny, kdy jsou děti unavené. Většinou je to v pátek, kdy už se těší domů. Přizpůsobují tomu ale program a děti nezatěžují. Spíše hrajeme hry, nebo jdeme ven.
- **Jsou děti schopné sebehodnocení? Umí formulovat a vyjadřovat myšlenky? Umí pojmenovat, co se naučily? Došlo v průběhu roku ke zlepšení?**
 - ANO
 - Sebehodnocení a vyjadřování myšlenek se teprve učí. Zde však narážíme na problém mentálního vývoje jednotlivých dětí. Děti mají velmi „chudou“ slovní zásobu. Mnoho věcí neumí pojmenovat, mnoho „základních“ myšlenek jim uniká v množství látky, které jsou nuceny „vstřebat“. Toto je ale celospolečenský jev a bohužel, stále se prohlubující, především u dětí s menší schopností komunikace a vnímání. Často dochází k sebehodnocení nad splněným úkolem. Radost z dobře vypracovaného úkolu nebo v opačném případě „Mohl jsem to udělat lépe“.
 - Sebehodnocení děti moc neumí, spíše se podceňují, často mají pocit, že nezvládají. Dobře reagují na pochvalu, která se jim ve škole často nedostává.
 - Některé ano, zlepšení minimálně ve smyslu zodpovědnějšího přístupu.
 - Umí se ohodnotit. Pomalu se snaží se vyjadřovat a dávat najevo, co je baví a co chtějí dělat. Někdy přinesou do školy i hry z domova a moc se těší, až si je spolu zahrajeme.
 - Ano, došlo ke zlepšení po dobu, co navštěvují KA
 - Jsme prvňáci, pracujeme na tom, někdo je vyspělejší a umí formulovat myšlenky, někdo je těžkopádnější, teprve si uvědomuje..., seznamuje se s různými výrazy, učí se správné výslovnosti a teprve na zadaná témata tvoří rozvité věty...
 - Ano, umí se pochválit, i ostatní, ale i říct, co se nepovedlo. Starší děti umí poradit mladším.
- **Spolupracujete s učiteli?**
 - Jakým způsobem komunikujete (osobně, mailem, notýsek...)?**
 - Je spolupráce pro Vás dostačující?**
 - Byl se některý učitel podívat na děti v Kočičí akademii?**
 - Máte od učitelů zpětnou vazbu, pokud se s Vámi dítě připravovalo na test/zkoušení?**
 - Ano, s učiteli spolupracujeme, většinou komunikujeme osobně.
 - Spolupráce s učiteli je na velmi dobré úrovni. Komunikujeme spolu především verbálně, protože si děti vyzvedáváme po ukončení výuky. Po počáteční nedůvěře k instituci KA převládla vzájemná spolupráce, předávání si informací a zkušeností o jednotlivých žácích. Učitelky jsou informovány, zda děti do KA dochází a naopak nám předávají informace, kde je potřeba „zabrat“. Samozřejmě, že dětem kontrolujeme notýsky, a když je potřeba, tak nám učitelky napíší, jaký mají úkol. Mnoho učitelek samozřejmě klubovnu KA osobně navštěvuje, pokud je potřeba něco „urgentně vyřešit“.
 - Učitelé se chodí dívat, ale je to spíš kontrola, než podpora v docházce. Pokud dítě ve škole nezvládá, učitel mu doporučí docházku do Kočičí akademie. Pak dítě chodí z nutnosti a docházka nebývá dlouhodobá.
 - Spolupracujeme, komunikace osobně i telefonicky, zpětnou vazbu od většiny máme.

- Děti, které navštěvují KA znám velice dobře i z hodin, protože zde pracuji jako AP a vím, co se dětem daří a v čem potřebují pomoci. Učitelé nás často navštěvují v KA.
- Mám výhodu, protože v KA mám děti ze své třídy – vím, kde je třeba něco docvičit, kde dopsat úkol; kde naopak rozšířit již široké znalosti. Jak si to udělám, tak to mám.
- Spolupracujeme osobně, učitelé se zastavují u nás. Zpětná vazba funguje, učitelé již několikrát konstatovali, že je znát individuální práce s dětmi.

- **Jak byste zhodnotili přínos Kočičí akademie?**

Co byste doporučili k jejímu zefektivnění?

Co se Vám v Kočičí akademii podařilo?

V čem byste se chtěli zlepšit?

- Zlepšení prospěchu, kladné hodnocení od učitelů a rodičů.
- Zvýšení kvalifikace pomocí různých kvalitních kurzů.
- Kočičí akademie není žádná samospasitelná instituce. Stala se však nedílnou součástí výchovy a vzdělávání pro děti, které do té doby měly problémy s plněním základních povinností úspěšnosti ve škole. Jsou spokojeni rodiče, protože mnohdy s dětmi nebyli schopni přípravu do školy zvládnout. Jsou spokojeni učitelé, protože ve většině případů odpadlo únavné psaní do notýsků, že dítě opět neudělalo to, co mělo. Jsou spokojeny děti, protože se nemusí bát, že dostanou vynadáno nebo poznámku. Jsme spokojeni my tutoři, protože v mnoha případech jsme pomohli k tomu, že dítě nemuselo „opakovat“ ročník.
- Přínos je určitě znatelný. V KA děti najdou dospělého člověka, který se o ně zajímá, snaží se je motivovat, ukazuje jim, že je učení pro život důležité. Dokud dítě chodí, bere se to ve škole jako samozřejmost. Pokud přestane chodit a nenosí úkoly, učitelé si stěžují. Určitě by prospělo, kdyby učitelé ocenili, že se dítě snaží a pracuje na sobě, přestože rodinné prostředí není motivující. Narážíme s učiteli na nepochopení, kdy učitelům vadí, že je v Kočičí akademii moc dětí a nevěnujeme se jen doučování. Stále se snažíme hledat kompromisy. Chceme mít co nejvíce dětí, ale mít i dostatek času na individuální práci. V příštím školním roce chceme více spolupracovat s učiteli a rozdělit si děti do skupin s docházkou v různých dnech.
- Má to smysl, pokud učitelé vyžadují od dětí domácí úkoly, tak mají prostor si je v klidu udělat. U domácích úkolů je také příležitost zastavit se u látky, která dětem dělá problémy a více se jí věnovat. Podařilo se nám hlavně to, že děti do KA chodí rády, je to i místo, kde si mohou popovídat, je to místo setkávání s kamarády. Stále je prostor se zlepšovat!
- Já jsem v KA moc spokojená. Práce s dětmi mě moc baví a mám radost z každého jejich úspěchu a zlepšení. Na KA bych nic neměnila.
- Práce v KA baví děti i mne; řekla bych, že máme nastavené optimální podmínky pro práci i zábavu; děti se na KA těší a chápou, že některé věci (např. psaní, čtení) se musí vysedět, hodně procvičovat. Máme hesla: S chutí do toho a půl je hotovo. Když se chce, tak to jde. Bez práce nejsou koláče. Dvakrát měř, jednou řež. Neplašit...
- Děti se učí si vzájemně pomoci, a to je baví hodně. Snaží se jeden druhému učení vysvětlit, to je někdy velká legrace. Daří se nám společně udržovat kamarádského

ducha. To se nám opravdu podařilo. Mým cílem je naučit se více využívat netradiční metody a více názorné.

K dotazu na to, zda některému dítěti změnila KA život, jsme se shodli, že asi ne. Podle nás jsou důležitější malé úspěchy a malé radosti. Ty jsou velmi důležitou součástí života dítěte i nás dospělých.